אוכא דאמרי בקרקע מגמה. מיתה לם שיעור שוכי הקרקע מגמה. מתניתין דיומם כדאמרינן בגמרא. ומכל מקום אינו מגמה כדאמרינן בגמרא. ומכל מקום אינו מגמה כדאמרינן בגמרא. ומכל מקום אינו מגמה

מליח לאו כדומה. והא דתניא (נקמן דף קי:). דמומה מליח ומבושל ופגל לאחר הייב בחלבים. דרש רבי קרמיאה: אמר לחכי מלי סיהנה מלא כל מי. "לא ריל משום דהוי עמון ומואב כמה דנים שמעו בקפנים דתנאי לעמוה משום מרכיבים דלמן ולמנ"ל לקמן מכר לכי חליבה דרב סהגא קלמר לב: ולא הא קלמי מהם הוה מרבים. כלומר מכלל לן להרמה לבל הוה כמיכה לתרה כדמשמע בסמוך: אבא בר אבא. דלמשמע כמתר מקרבנות לבשר אמר רבי יוחנן מ"ט דלא מלה לה בשר אמר רבי יוחנן מ"ט דלא מלה לה בשר אמר רבי יוחנן מ"ט דלא מלה לה ב

ורבי יהודה אבולה כתיבה ביה ורבנן דתנו ר' יהודה אבולה דבי אית ביה ארבעה והחשה ורוחם ואכל רב כזיח מחזיב ורבי יהודה מאשר על כף הירך נפקא ורבנן דתנו ר' יהודה הירך כתיב דכולה ירך ורבנן *והוא דפשים אימריה בבוליה ירך לאפקי חיצון דלא לעולם שעל הכף והאי כף מיבעי ליה לטעמא עוף דלית ליה כף. תרי כף כתיבי: **קרוני** ירך שנתבשל בה גיד הנשה אם יש בה בטחון טעם דהיי ז אסורה וכיצד. משערין אותה כבשר בלפת גיד הנשה שנתבשל עם הגידים בטבול בטחון טעם ואם לאו כולן אסורין. דבכל בטחון טעם ואם לאו כולן אסורות. ורומר בטחון טעם: גמ' אמר שמואל לא שנו אלא שנתבשל בה אבל נצלה בה קלף ואוכל עד שמגיע לגיד ואמר רב הונא גרי שצלא בחלבו אסור לאכלו אפילו מראש אזנו שאני: כדי לתת טעם בכל המאכלות הקליפה הרמוסה: **גמ'** לא שנו דכי נתבשל בטעם עוף בטעם עוף הוא דאסור אלא שנתבשל בחלבו אסור לאכלו אפילו מראש אזנו שאני: **דפשיט** מרוחיב בכולה ירך. נטן לרבנן נרשים בחיר בשר ומתחת לעור ומיפשט בכל הכף בלבד ובסבר אפילו מראש אזנו. שאין שם אלא מלאת מפשיט מרוחיב בכולה. לאפוקי דקא מפשיט בכל הירך. **אם** יש בה כלים. תרי ז לסברה. נתן בגיד לחודה הקליפה שבסביבו מקום גיד. לאסור דחשבה שמנה בלבד לא קליפה כחוש. ל ולפיכך רבינו הגדים מעמדים בכולה אלא הקליפה שבסביבו מקום גיד. בחלב אחר הקליפה שבסביבו מקום גיד. אבל נצלה. שמנו נלמת בחוטו ופיו מטפטפ ויולה נטפי בחלבו. קולף ואוכל. בלשון מרוחיב ומרוחיב ומיבעי ליה מעשה דלא מאכל הנפש

דגים ושופות שמתלן זה עם זה אסורין. הגיעים לכן והקשה רבינו שמואל הלוי הגיע לו דגים שמתלן עם עופות אסורין ויל"ן דהלכה הוא מתחמת לשון השופות חפל הגיעים מתחם כמו בר מטר מטר מתלן עם הג עמה הבכתוב דמיירי בו מלח ומתחמת הפל חס ושלום כי בעמן זה לא היו הגיעים אסורין ומרלה לתן השופות נאסרים מהגיעים שמאסרו אחיו לאחו מיהם שבכל אסורין מתרינן אחיהם מחמה מהם מתחמת ומאחר עצם מן הגיעים שנגלע כנגיעים כפלם מקלת עם לין הגיעים ומגלע בשופות אחר מן מי שטלה לן שלמין לשות מחרינן על ידי כן בכבר נמרן פלינהן דמ"ם מן שבכל לאסור. שופות דגים מחרינן מרינ בחלינהם כמו בגלים וכגיעים ורשו קרמיהם הוה לחמר ומאלינו לגלה מרינ דם שופות מיהיהם: **ורגים** ומפלר קרמיהם ושופות קמיהם. פרקם בקינורים לבל. בשר וכבשר כמו מוס שהיה לעלם. ך זה שהה לעלוב ומהיהם מלינהן ומ"ם מלינהן יחד וכל. ומן שמחמן

מרוח לפנים לוה טלם וכמו כן פרקם בסמוך (לקמן דף קיג.). גם רבי לעם דמלה. גרמת גרמת המרקן מלה לה שמן ופרקם בקונים ומחרי דבל. ומן שמרגיים לפנים לין בגיעים וכשמם. הן בכבר מן זה ומרחמר שמם בשמלינן הבנה מרקמה. ומ"ם ומחר ה ומרקן בלה מרקם. בכל מרקם לעולם בכלי מרקם. והיה עומדת דגים שמרקן. משום דדגים דפו קרמיהם. קרום עלנן רן. וקדמי ופלטר. מתרגן לפנים בר שלהן. ועופות קמיהם. נמתן מגמרינ. בלומר לין מתרגן לפנים. ובכבר מן הגיעים מלפנים ומרינן עופות. מלינן הלבן בלין. בגיעים מבל בשר מלינן. ומלה. ומלה. דמיון בלפנים לין שמלינם. הלבן מלין לבלי. בלפנים מלינן מלה. ומלה. ומלה. ומ

כי אז נעשה הדבר ברור לכל, ולכן אמרו, ולהלן.

אמר רבי יוחנן בן נורי, אם אינו אלא לי שיהא מותר לאכול בשר בחלב, אלא לי שיהא מותר לאכול בשר בחלב, אמר לו רבי אלעזר בן עזריה, הרי אמרת

הרב מרדכי אליהו: אין לנו ברירה אחרת

הרב מרדכי אליהו: אין לנו ברירה אחרת

הרב מרדכי אליהו, הרב הראשי לישראל, הוא אדם מבוגר, בן שבעים ושבע, ולא מן הנמנע שיש לו בעיות בריאות. אבל אי אפשר לומר שהוא אדם חולני. הוא אדם בריא, ובעל כוחות נפש. הוא אדם שמעולם לא הפסיד מלחמה. הוא אדם שמעולם לא הפסיד מלחמה. הוא אדם שמעולם לא הפסיד מלחמה

הבוקר

לבאר הגיעם הם אלא שהגיעו ב"אמת" אותו לעשות את הטובים מהם אמנו לו"אמ"ו. ובמה מלבדם

אינו מאבד לבאר שהיו אינו מאבד מלחם שלהם לבאר לא ליבם אבד, אלו אבד ליבם לבאר אלא אלא אלו אלא אלא אלו אלא אלא אלו

ומי שלא הגיע לו מזונות ביום הראשון ולא אכל בו ביום אינו מתענה בשני ואם הגיע לו מזונות ביום הראשון ואכל בו ביום מתענה בשני ואם ל

יורה דעה קה: הלכות תערובות

הלכות תערובות

הלכות תערובות

הלכות תערובות

###

ב"ל

ב"ל

ב"ל

(ד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(ה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(ו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(ז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(ח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(ט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(י) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(יא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(יב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(יג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(יד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(טו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(טז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(יז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(יח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(יט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(כ) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(כא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(כב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(כג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(כד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(כה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(כו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(כז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(כח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(כט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(ל) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(לא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(לב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(לג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(לד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(לה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(לו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(לז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(לח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(לט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(מ) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(מא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(מב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(מג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(מד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(מה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(מו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(מז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(מח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(מט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(נ) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(נא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(נב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(נג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(נד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(נה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(נו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(נז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(נח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(נט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(ס) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(סא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(סב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(סג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(סד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(סה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(סו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(סז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(סח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(סט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(ע) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(עא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(עב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(עג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(עד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(עה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(עו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(עז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(עח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(עט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(פ) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(פא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(פב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(פג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(פד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(פה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(פו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(פז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(פח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(פט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(צ) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(צא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(צב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(צג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(צד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(צה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(צו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(צז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(צח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(צט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(ק) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קי) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קיא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קיב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קיג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קיד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קטו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קטז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קיז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קיח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קיט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קכ) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קכא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קכב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קכג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קכד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קכה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קכו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קכז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קכח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קכט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קל) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קלא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קלב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קלג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קלד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קלה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קלו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קלז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קלח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קלט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קמ) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קמא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קמב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קמג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קמד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קמה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קמו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קמז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קמח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קמט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קנ) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קנא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קנב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קנג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קנד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קנה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קנו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קנז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קנח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קנט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קס) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קסא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קסב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קסג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קסד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קסה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קסו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קסז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קסח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קסט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קע) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קפ) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קפא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קפב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קפג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קפד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קפה) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קפו) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קפז) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קפח) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קפט) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קע) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעא) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעב) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעג) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעד) ולקח מדם הפר ונתן על קרן המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד וכל דם הפר יצק אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

(קעה)

שבת יום ה' ב' אייר תשמ"ה

לבוש ופרוכת

אמר לו (ב"ב ט"ו ע"ב): אמר לו אבא שאול לרבי יוחנן בן נפוחא: אם אמרו לך שהיה לבוש בגדי כהונה ופרוכת לפני ולפנים, אל תאמר לו שהיה לבוש בגדי כהונה ופרוכת לפני ולפנים, אלא אמר לו שהיה לבוש בגדי כהונה ופרוכת לפני ולפנים. אמר לו

שפתי כהן לורדו דעת הצ הלכות דשר בחלב

אמר ר"ל אמר ר"ל: אם אמר לו המוכר לחבירו אל תאכל בשר בחלב אל תאכל בשר בחלב אל תאכל בשר בחלב

באר הגולה
ה טור בשם אביו הרא"ש:

דגול מרבבה
עב [אא] **שלא להצריך במליחה** רק קליפה. נ"ע שהרי אין האיסור רק משום הכנעת בלב וא"כ הלב עצמו הוא כדי קליפה ואמה צריך קליפה במקום שדבק:

גליון מהרש"א
ו כיון דבלאו הכי קיימא לן בצלי. עיין סימן ע"ו ס"א:
ז ושייך למימר ביה כבולעו כך פולטו. וכן בלא נפתח העוף כלל ונמלח עם הבני מעיים ולב וכבד מיהו דינו כנמלח מצד אחד בסימן ס"ט סעיף ד' דלא יכשלנו אחר י"ב שעות כו' כי אם יצלנו. תשובת שער אפרים סימן נ"ט:
ח אין עוף שלא יהא. ונגד הכבד אין לך עוף שיהיה בו ששים כנגדו. סימן ע"ג סעיף ו' בהגה ב':
ט שלא יהא בו ששים. אין התיכה שאין בה שלשים נגד המלח שעליו. סימן ס"ט סעיף ט' בהג"ה:
י ומותר אפילו הוא. ואם מלאוהו בביצים או בבשר עיין סוף סימן ע"ג וטחול אי אמרינן אין לך טחול שאין בו ששים נגד החלב שבו עיין ט"ז סימן ע"ד:

אמרי בינה
ד) גם מ"ש הב"ח כו' דהא אפילו בכבד כו'. ר"ל דאפילו לדעת הב"ח דמדמי לכבד והא בצלי אפילו בכבד צריך קליפה:
ה) וכאן מיירי לפי השי"ם כו'. ר"ל דהב"ח מיישב דברי הרמ"א דמ"ש לעיל דהלב עצמו הוא אסור משום חזמרא וכאן מיירי לדין הש"ם ולפי דעת הש"ך א"צ לזה דהרמ"א מיירי לעיל בבישול ע"כ הלב אסור ובמליחה אף הלב עצמו מותר:
ו) אלא מילי מילי קאמר כו' ומותר אפילו הוא דבוק בעוף כו'. ר"ל ומ"ש המחבר ומותר אפילו הוא דבוק בעוף הוא מילתא באפי נפשיה והיינו אפילו אין בחתיכה הדבוקה ששים אלא על ידי צירוף הקדרה גם כן מותר. ומ"ש הש"ך ועוד דלא נאסרה כו' היינו דהמחבר לא סבירא ליה איסור דבוק ואפילו

בתורת חטאת שם (כלל כז דין ו) (ולפ"ז מוכח ג"כ דעת הרב דאפילו נמלח הלב תחילה צריך לשער נגד כל הלב ודוק ועיין בס"ק ה'): **ט) לאסור שאר בשר שנמלח עמו.** אבל הלב עצמו מותר דלכך מהני שיעמוד אלא בולע רק מעט ולגבי דידיה מיתשב דם פליטה המעט שבולע אבל גבי שאר בשר מיתשב דם ממש עכ"ל תורת חטאת שם ד"ב ומבואר דהגהת שערי דורא שם (פי' כז ס"ק ג) דהאוסרים בשר שנמלח עמו אוסרים נמי בשר שנצלה עמו מהאי טעמא דהוי דם בעין עיין שם ומהרש"ל באיסור והיתר שלו (ס"ק ג) ובספרו פכ"ה סימן מ"מ לא עיין שפיר אבל תורפיה והבין דהגהת שערי דורא אוסרת במליחה דוקא ולא בצלייה ולפ"ז הרב שמשמע לדברי הגהת שערי דורא להתמיר כדי קליפה במליחה אין הכי נמי דבצלי מתמיר כדי בטילה ו כיון דבלא"ה קי"ל בצלי בכדי בטילה רק שאנו מחמירין בששים ובדלקמן סימן ק"ה סעיף ה' וכן גבי וירידין בסימן כ"ב סעיף ג' בסתם הים מחמירין ן והעיקר כדעת הרב כמ"ש בספרי עיי"ש וכ"כ הב"ח (ס"ה ד"ה וכתב עוד) דהכי נהגינן מיהו פשיטא דלכתחלה אין למלוח אז לצלות לב עם בשר כיון דעכ"פ צריך קליפה: **יא) וטוב לחוש לדבריהם** כו'. ואז יוצאים לכ"ע שהרי רוב הפוסקים הסכימו [אב] שלא להצריך במליחה רק קליפה רק שאנו מחמירין בששים עכ"ל תורת חטאת שם (כלל כז דין ב) ולפ"ז משמע להדיא דאפילו אינו דבוק הלב אלא שנמלח עם בשר ואינו דבוק בו צריך קליפה וכן מוכח עוד בתורת חטאת שם ע"ש ודוק וכן בדין דהא מהרש"ל אוסר כולו ונראה דלא נהגינן הכי מ"מ יש להתמיר ולהצריך קליפה והב"ח (שם ד"ה ואם נמלח) כתב ואם נמלח הלב מונח תוך העוף במליחה או בצלייה א"צ אפילו קליפה כמו לגבי כבד בסימן ע"ג עכ"ל וליתא דשאני הכא דיון דקלת פוסקים משבי דם לב בעין רצוי להתמיר להצריך קליפה ולא דמי לכבד כמ"ש בהגהת שערי דורא (פי' כז ס"ק ב) עצמו לחלק דשאני כבד דכולו דם הוא ואפילו הכי שרי רחמנא ומ"ש הרב במקום שהיה הלב דבוק לאו דוקא קאמר ד) גם מ"ש הב"ח או בצלייה ודאי ליתא דהא אפילו בכבד נוהגים להצריך קליפה בצלי אפילו אינו דבוק וכמ"ש בסימן ע"ג ס"ק. (י"ז) [כ] וכמ"ש הב"ח עצמו שם (פי' עג ס"ו ד"ה כתב ח"ו): **יב)** ואין חילוק בין בשר שעם הלב כו'. מדסמיך ליה קאי ור"ל דבמליחה אין חילוק דכי היכי דמחמירינן בלב עצמו כבולעו כך פולטו הכי נמי בבשר שעמו וכמו שנתבאר וק"ל דלא כהב"ח (ס"ה ד"ה וכתב עוד) שהבין דמ"ש הרב לעיל ואפילו בדאיכא ששים הלב עצמו אסור אבל קאי נמי אמליחה ה) וכאן מיירי לפי הש"ם ע"ש: **יג)** ואין חילוק בין אם הלב סגור כו'. כלומר דאפילו סגור למעלה מהני ליה קריעה אחר מליחה ובצלייה ואפילו אינו סגור למעלה צריך לחזור ולקרעו היטב דמה שפתוח למעלה לא מיקרי קרוע וכן אם נתבשל כך אסור וכן עיקר כאשר הוכיח הרב בתורת חטאת שם דין ג' בראיות ברורות ע"ש וכן משמע מדברי כל הפוסקים שלא חילקו בכך דלא כהב"ח (פי' עג שם): **יד)** ואינו אלא חומרא וזהירות בעלמא. ובדקנ"ע פרשת לך לך כתוב וז"ל ובעבור כי הברית היא דוגמת הלב לכך מותכים גם מידות הלב בראשיתו לתעביר משם כתות הטומאה וזהו (דברים י טז) ומלתם את ערלת לבבכם ע"ש ז): (סעיף ג) **טו)** אין עוף כו'. אין ר"ל דאילו לא היה בעוף ששים כנגד לבו היה העוף אסור אפילו אם יש בו עם הקדרה לבטל הלב בששים וכדכתב הרב דהא ס"ל להמחבר לקמן סימן ל"ב סעיף ד' דלא אמרינן חנ"נ רק בשאר בחלב ו) אלא מילי מילי קאמר והכי קאמר אין עוף שלא יהא בו ששים נגד לבו ולא בעינן לצירוף שאר דברים בקדרה כשהעוף שלם ומותר אפילו הוא דבוק בעוף ואפילו אין בחתיכה הדבוקה בו ששים אלא ע"י צירוף הקדרה מטעם דלא אמרינן חתיכה נעשית נבילה בשאר איסורים ועוד דלא נאסרה החתיכה קודם לכן ועתה איסה ממהרת יותר לבטוע משאר דברים שבקדרה זאת היא דעת המחבר וכך היא דעת הרשב"א (תוה"ק ב"ג ש"ב עג. תרוץ ב.) והעור (קיח רש ע"ב): **טז) ששים כנגד לבו.** כלומר כנגד כל לבו לא כנגד דם שבתלבו לבד וכן הוכחתי בספרי מדברי הרבה פוסקים ע"ש והלכך אפילו לב שלם שלא נמלח אז לב שנאסר ונתבשל עם עוף שלו וכיוצא בו מותר להעוף הוא ששים נגד כל לבו וכתב מהרש"ל שם (פי' כז ס"ק ג) לתוזזא שהופשטה עורה אין בה ששים נגד לבה ונ"ש בפרישה ס"ד (אות ו, דרישה אות ב):

ביאור הגר"א
[נ] ויש מחמירין כו'. ס"ל כתירוץ השני הנ"ל דוקא לב משום דשיע: [יא] והמנהג כו'. כתירוץ הראשון הנ"ל: [יב] ויש מחמירין כו'. דמליחה אוסר כדי קליפה: [יג] וטוב כו'.

(ו) דהוה דם ממש. ולא"ל לפי זה למה אמרינן בתחלת הסעיף קורעו אחר מליחתו ומותר תירץ בדרכי משה (אות ח) דס"ל דמהני סברא דהלב שיש לענין הלב עצמו דליהוי דם פליטה אבל לענין הבשר שעמו מקרי דם בעין: (ז) והמנהג להקל. פירוש במליחה מקילין בין הבשר שנמלח עמו בין הלב עצמו וכמו שמסיק אח"כ שאין חילוק בין בשר כו' רק בבישול קיימא לן אפילו בדאיכא ששים הלב עצמו אסור ומ"ש רמ"א אח"כ ולכן אם העוף שלם הכל מותר לא נתכוין אהלב עצמו דמ"מ אסור בבישול ומו"מ ז"ל (פ"ה ד"ה וכתב עוד) הקשה כאן דברי רמ"א אהדדי ולא קשה דהכל קאי אמה שבקדרה ועל העוף: (ח) בין אם הלב סגור כו'. דלא כאיסור והיתר האריך (כלל עו דין ג אות ד) שסובר בסגור למעלה אסור אפילו במליחה ובצלייה ובפתוח למעלה סגי כמו קרוע ואם בישלו אח"כ מותר דקשה עליו היכן מצינו מה שאמרו וקורעו לאחר מליחתו אי בפתוח למעלה הא כבר נאסר ואי בפתוח למעלה הא א"ל קריעה אח"כ אלא ודאי אין חילוק דכל שלא קרעו ממש אין שום היתר במקום שצריך קריעה ומיהו אם הניחו על פיו דאיכא מקום לדם לזוב איכא למימר דמיקרי קרוע כל זה כתוב בתורת חטאת (כלל כז דין ג) ודבריו נכונים: (סעיף ג) **(ט) אפילו אין בו הראש והרגלים.** בתשובות ר"י מיגן סימן ע"ו מיקל יותר להתיר העוף גם בשהוא בלא כנפיים ורגלים דאפילו הכי מיקרי עוף שלם ודאיה מדכתב המרדכי (פי' מרעו) ואם העוף מעותה לגתחים והלב דבוק בחתיכה ואין בחתיכה ששים לבטל דם הלב כו' אלמא דגמלא חתיכה אחת שיש בה ששים

ל"ג

טו) ה ח אין עוף ט שלא יהא בו
טז) ששים כנגד לבו י ומותר
[טז] **אפילו הוא דבוק בעוף:**

הגה וכל עוף יש בו ששים **(ט)** אפילו אין בו

(ו) דהוה דם ממש. ולא"ל לפי זה למה אמרינן בתחלת הסעיף קורעו אחר מליחתו ומותר תירץ בדרכי משה (אות ח) דס"ל דמהני סברא דהלב שיש לענין הלב עצמו דליהוי דם פליטה דם בעין: **(ז) והמנהג להקל.** פירוש במליחה מקילין בין הבשר שנמלח עמו בין הלב עצמו וכמו שמסיק אח"כ שאין חילוק בין בשר כו' רק בבישול קיימא לן אפילו בדאיכא ששים הלב עצמו אסור ומ"ש רמ"א אח"כ ולכן אם העוף שלם הכל מותר לא נתכוין אהלב עצמו דמ"מ אסור בבישול ומו"מ ז"ל (פ"ה ד"ה וכתב עוד) הקשה כאן דברי רמ"א אהדדי ולא קשה דהכל קאי אמה שבקדרה ועל העוף: **(ח) בין אם הלב סגור כו'.** דלא כאיסור והיתר האריך (כלל עו דין ג אות ד) שסובר בסגור למעלה אסור אפילו במליחה ובצלייה ובפתוח למעלה סגי כמו קרוע ואם בישלו אח"כ מותר דקשה עליו היכן מצינו מה שאמרו וקורעו לאחר מליחתו אי בפתוח למעלה הא כבר נאסר ואי בפתוח למעלה הא א"ל קריעה אח"כ אלא ודאי אין חילוק דכל שלא קרעו ממש אין שום היתר במקום שצריך קריעה ומיהו אם הניחו על פיו דאיכא מקום לדם לזוב איכא למימר דמיקרי קרוע כל זה כתוב בתורת חטאת (כלל כז דין ג) ודבריו נכונים: (סעיף ג) **(ט) אפילו אין בו הראש והרגלים.** בתשובות ר"י מיגן סימן ע"ו מיקל יותר להתיר העוף גם בשהוא בלא כנפיים ורגלים דאפילו הכי מיקרי עוף שלם ודאיה מדכתב המרדכי (פי' מרעו) ואם העוף מעותה לגתחים והלב דבוק בחתיכה ואין בחתיכה ששים לבטל דם הלב כו' אלמא דגמלא חתיכה אחת שיש בה ששים

ולא יגלה אלא אם כן יודע בו שהוא מומחה לגלות ולא יגלה אלא אם כן יודע בו שהוא מומחה לגלות ולא יגלה אלא אם כן יודע בו שהוא מומחה לגלות

הגהות הגר"ח מבריסק

הגה"ר חיים מבריסק (ב) הגה"ר חיים מבריסק (ב) הגה"ר חיים מבריסק (ב)

ולבשר שנתבשל בדמו שהוא עצמו אסור אפי׳ באלף אע״פ שלא נאסרו ג״כ מקודם דהתם מאחר שמתחילת ברייתו כליעת האיסור בגופו ולא מבליעת מקום אחר חשוב האיסור דבוק בהן ויש חילוק בין איסור הדבוק לאיסור שנפל על היתר כדאיתא לקמן. וכן בדם שא״צ פישוט לגבי אותה חתיכה עצמה שכבר נתפשט בכולה מיד כשתתחיל להרתיח נאסר. אבל חתיכת בשר היתר שבלע חלב ולא נתפשט בכולה ובשעת הבישול שמתפשט בכולה מתפשט ג״כ בכל הקדירה כדאיתא לעיל. ואפילו אם מגביה החתיכה שנפל עליה האיסור אח״כ לבדה לחוץ לגמרי בעוד שהיא רותח ואפי׳ קודם שנודע מנפילת האיסור (ס״א מותרת דהא כבר נתערב האיסור בכל הקדרה ולא היתה בכולה נ״ט מן האיסור) הואיל וניתרת החתיכה לאוכלה עם שאר התבשיל על כן לא תיאסר עוד מאיסור זה כלל כי הטעם מועט שנשאר בה שהוא פחות מששים אינה אוסרת. ולו״ד לאיסור הדבוק לחתיכה שאין בה ששים כגון פירי שנתבשל בו התולע וכבד וחלב בחתיכה ונתבשל עמם שאנו עושין בו כל החתיכה נבלה אפי׳ אם נתבשלה בין אלף ואפי׳ אם בודאי ניעור הקדירה בכף או בסה אותה שעלה רתיחת הקדירה בכולה והיתה מכוסה ברוטב פ״א לגמרי כדאמרינן פ׳ גיד הנשה ירך שנתבשל בה גיד הנשה אם יש בה בנ״ט הרי זו אסורה. וכתב בא״ז מדקאמר אם יש בה בנ״ט משמע שאם יש בה בירך עצמה נ״ט אע״פ שהמים שמתבשל בהן היו מבטלין נ״ט א״ה הירך אסור. וכן הדין בכבד וחלב וכה״ג שדבוק בחתיכה אבל אם הכבד והחלב תלושים בקדירה אז הויא דומיא דטיפת חלב שנפלה על חתיכה ואין צריך ששים אלא נגד האיסור עכ״ל. והטעם מפרש בסמ״ק דמאחר שדבוקה בה האיסור וכן התולע מגופו וכן דג טהור שנמצא במעיו לאחר שנתבשל שרץ או דג טמא ולא היה בדג עצמו ששים נגדו וכל כה״ג חיישינן שמא פעם אחת נשאר לבדו ברוטב בסוף העירוי או שמא הוציאוה פעם אחת רותחת חוץ לקדירה ונעשית נבלה לפי שלא היה בה באותו פעם ס׳ נגד האיסור והחזירה ומשנאסר לא הותרה עוד אפילו אם תכנס אח״כ ק׳ פעמים לרוטב דהא איפשר לסוחטו אסור. ולכן צריך כ״פ ס׳ נגדה אפילו במאה קדירות אבל בנפילת טפת חלב אותה חתיכת לא נ״נ מעולם מאחר שבעת הנפילה היא מקצתה תוך הרוטב ובאותו פעם מתפשט האיסור בכל הקדירה כמו שמתפשט בכל החתיכות ולא נשאר בה נ״ט מן האיסור כלל. ומיהו אם נאסרה החתיכה כבר קודם ביאתה לקדירה דינה כדבוק בה האיסור כדאיתא לקמן (מהרי״ש) וכ״ש חתיכת איסור חם שנפל מקצת לקדירה שצריך ס׳ אף נגד מה שחוץ. דציר האיסור פולט ממנה ואי אפשר לעמוד על שיעורו מק״ו מטיפ׳ חלב דאמרי׳ דמפעפע בכולו אע״פ שבלעו ממקום אחר ולקולא ומתירין אף מה שחוץ לקדירה מכ״ש הכא שהציר מגופו ולחומרא. ואפילו אם היה איסור החתיכה רק ע״י בליעה מידי דהוי טפת חלב שנפל על חתיכת בשר שחוץ לקדירה דאמרי׳ ביה שמתפשט מיד בכל הקדירה ואפילו לקולא ול״ד לכף מתכת ושאר כלים הנאסרים דא״צ לבטלן כולן. דיש חילוק בין דבר מאכל לכלי והיינו מטעמא דלעיל דע״י הרוטב פולט שפיר מחתיכה לחתיכ׳ אפי׳ איסו׳ הבלוע ותתאי גבר ומרתיחו וה״ה כשהחתיכת האיסור צוננת מק״ו מב׳ חתיכות יבישו׳ דלקמן דאמרי׳ ב׳ תתאי גבר ואוסרת כולו וכ״ש הכא שמבלעת ומפליט יותר ע״י הרוטב רותחת. ודווקא דבר אכילה אבל כלי שנאסר מבליעת איסו׳ ונפל מקצתה בתוך היורה א״צ לבטל כ״א אותו המקצת לבד כדאי׳ לקמן בתשו׳

הוראות ביטל:

ד **וכתב** בסמ״ק ודווקא כשהחתיכה שנפל עליה האיסור מקצתה תוך הרוטב כדפרי׳ אבל אם אינה נוגעת כלל ברוטב

אלא מונחת רק על חתיכה אחר׳ שמקצתה תוך הרוטב אז אין החתיכה שאצלה מסייע לבטלה כמו בבישול דאע״פ ששניה׳ חמות דאין כאן רוטב המוליך הטעם מחתיכה לחתיכה עכ״ל ואם נפלה אז לרוטב צריך ס׳ נגד כולה להתי׳ שאר התבשיל אבל היא עצמה שנ״נ קודם לכן נשארה באיסורה לעולם. דהא אפשר לסוחטו אסור ומיהו החתיכה שתחתיה צריכה קליפה במקו׳ נגיעתה מאחר שמונחות זו ע״ג זו כדאיתא לעיל:

ה **וכתב** בא״ז (הג״ה) כשמבטל חתיכת האיסור אז צריך ג״כ לבטל העצמות שתוך הבשר כמו הבשר עצמו דהעצמות כבשר בין לקולא בין לחומרא שצריך לבטלן. כשאר הבשר עצמה ואע״ג דאמרינן בחולין אין מלקין על העצמות היינו דווקא לענין מלקות לבד אבל לענין איסור לא דאע״ג דהעצמות היבשות אינם בר אכילה מ״מ הבישול מוציא ליחלוחית והטעם ממנה או מבליע בהן. קלב וכ׳ בי״ד סי׳ צ״ט נתמעט בשר הנבלה שנפל בקדירה ונכנס בעצמות משערין רק כמו שבא לפנינו דאמרינן דגם ההיתר היה יותר ונתמעט בבישול ונכנס בקדירה לפיכך משערינן שניהם כמו שבאין לפנינו עכ״ל. וכן כתב הרמב״ם פ״ט דא״מ אפי׳ בכחל שנתבשל שלם שבודאי מתמעט הרבה בבישול כשפורש תמיד כל החלב ממנה שאפ״ה לא משערים בו אלא כמות שהוא בעת שנתבשל ולא כמות שהיה בעת שנפל לקדירה:

ו **וכתב** בסמ״ק ובסה״ת אבל מה שבלוע בקדירה אינו מסייע כלל לבטל איסור שנפל בה קלג וסברא הוא דמה שבלוע בקדירה אינה כולה דהיתירא דהא בלעה גם עתה מזה האיסור שנפל בה כדאמרינן בגמ׳ אטו דהתירה בלע דאיסורא לא בלע כו׳ עכ״ל אבל בקדירה של איסור ליכא למימר הכי שלא היה צריך לבטל מה שבלוע בקדירה דאינו כולו של איסור לפי שבלע גם עתה מההיתר דמשגבלע בה נאסר גם אותו ההיתר ונחשב כשאר האיסור הבלוע בה כדאיתא לעיל:

כט דין תתאי גבר:

א **קיי״ל** כשמואל דפ׳ כ״צ דאמר תתאי גבר (וכ״כ בשערים סי׳ כ״ג). וכ׳ בסמ״ק והילכך ב׳ חתיכות אחת של איסור ואחת של היתר ששוכבין זו ע״ג זו ורק אחת מהם חם שהיד סולדת בהן אם החם למטה אף ההיתר נאסר כולו ולא סגי ליה בקליפה ולא בנטילת מקום כדאי׳ בפ׳ כ״צ צונן לתוך צונן כ״ע מותר בהדחה חם לתוך צונן בעי קליפה חם לתוך חם כולו אסור עכ״ל. וק״ק. והכא שהחם למטה הוי כחם בתוך חם דהעליון מכביד על התחתון ומפליטו והילכך תתאי גבר בין לחמם בין לקרר בין לחומרא בין לקולא. פי׳ שגידוגין כמו התחתון שאם התחתון חם אפי׳ שהיתה הכשירה למטה ועליה בשר נבילה צונן אפי׳ חי ותפל גידוגין כרותחין ונאסרה אף הכשירה דלמט׳ לפי שהעליון מפליט חום התחתון וגם כח האש עולה תמיד כדאיתא לקמן ונעשו שניהם חמין וה״ל חם בתוך חם וכ״ש אם בשל נבלה רותחת למטה ושחוטה הצוננות עליה דנאסר׳ דהתחתון א״צ להפליט

הגהות הרמ״א

קלב שער כח סי׳ ה׳, וכתב בי״ד וכו׳. תמיהני שכתב דברי יו״ד אחרי דברי א״ז כאילו לא היו מחלוקת ביניהם והם חולקין ביחד דלדברי הא״ז דס״ל דצריכין לבטל עצמות של איסור אין מקום לדון דהכי מאחר שמשערין נגד העצמות א״כ אף אם בלעו מן האיסור כבר נתבטל מה שבתוכן אבל היו״ד סובר דעצמות האיסור מצטרף להיתר לבטל האיסור כמו שמבואר שם סי׳ צ״ט אז הדין זה שייך לומר כי נתמעט האיסור ונבלע בעצמות אך עיינתי ביו״ד שלי ולא מצאתי דין זה, וצ״ע. ול״נ דטעות נפל בספרים ויש להיות ונבלע בקדירה.

קלג שם סי׳ ו׳, וסברא הוא וכו׳. וא״ל א״כ ג״כ ברוטב שמבטלין האיסור ג״כ הי׳ לנו לחוש שמא נתמעט האיסור ונעשה רוטב דכל דבר ממש שאנו רואין בהיתר אין אנו מחזיקין בו איסור, ודו״ק.

יורה דעה סימן צה הלכות בשר בחלב

קכט

באר היטב

ולא ליהנות בו ולא לשתות מהם ולא לעשות מהם כלום ולא לאכול אותם אפילו בדרך הנאה ולא לאכול אותם אפילו בדרך הנאה ולא לאכול אותם אפילו בדרך הנאה

ב"ה בס"ד

ובמה שכתב הרמ"ם ז"ל בפ"ב מהל' מלכים ה"ב ובמה שכתב הרמב"ן ז"ל בפ"ד

(22)

ס"ב ע"ב

ס"ב ע"ב

ס"ב ע"ב

ביאורים

(שם במחבר) **(ו) וכן אם נפל.** עיין ש"ך ס"ק ח' ואפרש קצת דבריו בקיצור דדעת הר"י בן חביב דהרמב"ם ג"כ כוונתו אם גיער כמו ברישא רק דברישא בנודע א"צ לגער רק שיתערב חתיכה זו ובסיפא בלא נודע בעינן גיער גדול שיכנסו כל החתיכות שנולד עליהם הספק לתוך הרוטב ומה שהקשה על הב"י מאי וכן כוונתו דלפי פירושו היה צ"ל אפילו נפל למרק ולא וכן ומ"ש להר"י בן חביב דמיירי שאין במרק גופיה ששים אלא בצירוף החתיכות שינער אותם במרק כוונתו על אותן החתיכות שהן כולן חוץ לרוטב אבל חתיכות שמקצתן ברוטב מצטרפין אפילו בלא גיער דודאי [חלק] שבתוך הרוטב אינו ממהר לבלוע יותר מהחלק שחוץ לרוטב ומקבלין בטול דלא כמו שעלה על דעת המנחת יעקב כלל כ"ז (ס"ק יז) ובסולת למנחה שם גבי לב הדבוק בעוף בחלק שבתוך הרוטב דלהחמיר אמרינן דאין החלק שחוץ לרוטב מצטרף לששים ע"ש ולי נראה ברור דמצטרף וראיה מדברי התוספות דף צ"ו (ע"ב) בד"ה אם יש שכתבו דבעינן בירך לבד ששים ולא מצרפין החתיכות וכתבו דלרש"י ניחא דמיירי במקצתה ברוטב ולא גיער ואי נימא דאין חלק שחוץ לרוטב מצטרף א"כ קשה ממה נפשך אם הגיד הוא בחלק שחוץ לרוטב לא ליבעי רק כדי נטילה דהא גיד הוא גוש וכחוש כמ"ש הש"ך ס"ק ג' דבגוש וכחוש אין צריך רק כדי נטילה ואי הגיד בחלק שבתוך הרוטב א"כ אמאי קתני אם יש בה דמשמע דכל הירך מצטרף. הא אין החלק שחוץ לרוטב מצטרף אלא ודאי דהכל בולע בשוה רק לצאת הבלוע מחתיכה לא מיחשב רוטב אבל ודאי דמתפשט בשוה ממה שבתוך הרוטב למה שלמעלה וכיון דהגיד מכוסה בירך והטעם צריך לצאת דרך בשר הירך הוי כטעם הבלוע כנ"ל לפרש בדוחק ועוד דהא אם בשר נפל לחלב רותח ומקצתו חוץ לחלב ודאי דכל החתיכה מצטרף לבטל החלב עיין סימן צ"א ואם כן הוא הדין מים למטה וטפת חלב מעורב בהם. ומה שכתב דנפקא מינה לשתי קדרות כוונתו דבשתי קדרות שאי אפשר להיות ניער מיד ויש באחד ששים ובאחד ליכא ששים דאין תולין לומר בששים נפל דדוקא באיסור דרבנן תולין בכה"ג בסימן קי"א (סעיף א) מה שאין כן הכא דהוא איסור דאורייתא. וזה מוכח מהכא דהא במרק יש ששים בלא גיערו ובחתיכות אין ששים ואין תולין מספיקא לומר במרק נפל ובעינן גיער דוקא משמע דבשתי קדרות כה"ג דא"א בגיעור אסור ואין תולין ומ"ש דבלא נודע לא אמרינן חתיכה נעשה נבלה דדמיא להא דסימן קי"א כו' ואף דשם הוא דוקא באיסור דרבנן יש לומר דהכא דהוי בישול בלא רוטב דהוי כצלי ג"כ לא הוי רק מדרבנן כמ"ש לעיל ומ"ש דהכא איכא ספק אם יתערב שם איסור כו' ולא דמי לספק איסור דאסור לבטלו דשם כבר נקרא שם איסור על הספק ודע דכאן אין חילוק בין יורה רותחת במקצתה ברוטב לומר דמבלע בלע מפלט לא פלט דדוקא מה שבולע מתוך הרוטב אינו חוזר ופולט אבל מה שבולע מעלמא פולט בשוה דומיא דהגעלת כלים שהביאו התוספות חולין ק"ח (ע"ב ד"ה שנפל) ע"ש ואין להקשות ג"כ אהא דכולה חוץ לרוטב אמאי לא נהגו לאסור כמו בנפלה נגד הריקן דסעיף ו' משום דחיישינן שמא הלכה הרתיחה למעלה דהכי נמי איכא למיחש כאן דזה אינו דשאני התם דחיישינן שמא הלכה הבליעה כ"כ סמוך לרוטב עד דליכא הפסק אפילו כחוט השערה ואי אפשר להשואלו להעיד שלא הגביה עצמו הרוטב אפילו על חוט השערה מה שאין כן כאן דיכול השואל לומר בודאי שלא נגע הרוטב בחתיכה כיון שיש גבול למקום החתיכה וניכר מקום הגבול:

(סעיף ד) **(ז) אלא בבשר בחלב.** עיין ט"ז ס"ק ט' ויש שם ט"ס וכצ"ל אלא תערובות איסור דאורייתא:

(שם בהג"ה) **(ח) האיסור דבוק.** עיין ט"ז ס"ק י"ב עד במקום שאפשר לרוטב לבא לכל הצדדין ונראה דוקא שהוא דבוק בחולדה דאז נחשב הכל לחתיכה אחת וממהרת לבלוע אבל במקום שאי אפשר לרוטב לבא מחמת ענין אחר הכל מצטרף לששים דלא גרע מנפל איסור על חתיכה שמקצתה חוץ לרוטב שאז בודאי הרוטב אינו מגיע סביב האיסור ואפילו הכי הכל מצטרף בשאר איסורין כמ"ש הט"ז ס"ק י"ד וכן בלב הדבוק במילוי פסק הט"ז בסימן ע"ב (סס"ק י) דהכל מצטרף כשאין דבוק בעוף אף שאין הרוטב יכול לבא מחמת המילוי סביב האיסור:

(ט) מקצת החתיכה. עיין ש"ך ס"ק י"ג ודעתו נראה דמשום דמספקא ליה להרב אי כר"י אי כרש"י משום הכי הכריע ופסק בכל מקום דהוי איסור דאורייתא לחומרא כדין ספק איסור דאורייתא ובמקום דלא הוי רק איסור דרבנן להקל כדין ספיקא דרבנן ומשום הכי בבשר בחלב דחתיכה נעשה נבלה הוא מדאורייתא חש לדעת רש"י דסבירא ליה דמקצתה ברוטב הוי ככולה חוץ לרוטב פסק להחמיר כרש"י משום ספק איסור דאורייתא ובשאר איסורין דחנ"נ הוא מדרבנן פסק כר"י להקל כדין ספיקא דרבנן לקולא מה שאין כן לענין גוף החתיכה דאפשר לסוחטו אף בשאר איסורין דאורייתא דחיישינן שהאיסור לא נפלט ממנה דאין הגעלה באוכלין כמ"ש הרשב"א (בשו"ת סימן תצ"ה, ובחידושיו קיא: ד"ה קסבר, ובתורת הבית אורח ב"ר ש"א ח. ובקצר ו:) משום הכי פסק לאסור אותה חתיכה. והנה לכאורה היה באפשר ליישב בדרך אחר דסבירא ליה לגמרי כרש"י ומיירי בלא גיער ואפילו הכי בבשר בחלב חתיכה נעשה נבלה ואוסר כל הקדרה אף לדעת רש"י דאין החלב יוצא מכל מקום הא כתבתי לעיל (בס"ק ה') בטעם דאין גוף הבשר אוסר אף דבבשר בחלב הוי איסור מחמת עצמו הוא מטעם דהוי כצלייה דאינו מדאורייתא בבשר בחלב משום דנתבשל בלא רוטב מה שאין כן כשמקצתה ברוטב דנתבשל ממש רק שאין טעם הבלוע יוצא דודאי אם יבשל כזית בשר בחלב ויהיה מקצת חתיכה בחוץ בודאי דחייב והוי איסור מחמת עצמו ומשום הכי טעם הבשר בלבד ג"כ אוסר והא דבעינן ששים אף נגד החלק שחוץ לרוטב אף דחלק זה לא הוי דרך בישול הוא מטעם כיון שהחלק שבתוך הרוטב דבוק בו הוי כאיסור דבוק משא"כ בשאר איסורים אין הנאסר אוסר אלא במקום שהאיסור עצמו הולך משום הכי א"צ ששים נגד כל החתיכה ומכל מקום צריך ששים נגד הטפה וגם אותה חתיכה אסורה מטעם שאין אנו בקיאין בין כחוש לשמן וכמ"ש בס"ק ה' כן היה לכאורה נראה ליישב שיטת הרמ"א (ד) אך מדכתב הרמ"א גבי שאר איסורים דאין חתיכה נעשה נבלה משמע דאפילו אם בישלה אח"כ עם אחרות לא אמרינן חתיכה נעשה נבלה ועל כרחך צריך לומר כשיטת הש"ך וט"ז דבשאר איסורים הכריע כר"י רק לענין החתיכה הואיל ואפשר לסוחטו דאורייתא חש לדעת רש"י ובשר בחלב דחתיכה נעשה נבלה דאורייתא חש להחמיר דחתיכה נעשה נבלה ודוקא בגיער אח"כ וכמ"ש הש"ך אבל אם הכדי נטילה בתוך הרוטב ודאי אף הש"ך מודה דבעינן ששים נגד כל החתיכה דהא הנטילה איסור דבוק הוא דדוקא בשאר איסורין הכריע הש"ך בסימן צ"ו ס"ק ט' דלא הוי איסור מחמת עצמו אבל בשר בחלב דהוי איסור מחמת עצמו הוי הנטילה איסור דבוק:

(י) **איסור לח.** עיין ט"ז ס"ק ט"ו שכתב בשם רש"ל דלח בלח שלא כדרך בישול לא אמרינן חתיכה נעשה נבלה אפילו שלא בהפסד מרובה ובדרך בישול אסור אפילו בהפסד מרובה ומש"ך ס"ק ט"ו נראה דלא מחלק בין דרך בישול לאינו דרך בישול מדהשיג על אפי רברבי מהא דחלב נבלה הוא ואי ס"ל ג"כ החילוק הנ"ל אין כאן השגה דאולי הספר אפי רברבי מיירי שלא כדרך בישול והש"ס ע"כ מיירי בדרך בישול כדמוכח שם:

(יא) **אבל לא בבשר בחלב.** עיין ש"ך ס"ק ט"ו שהשיג על האפי רברבי ונראה ליישב דעתו דמהש"ס לא מוכח רק בחלב שנאסר מבשר דנעשה נבלה ובעינן ששים נגד החלב ולא מהני ששים נגד הבשר הבלוע דהחלב נעשה גוף האיסור מדאורייתא אבל כזית חלב שנאסר מבשר שנתערב בשלשים זיתי חלב היתר ואחר כך נתערב תערובות זה בתערובות אחר דאז מדינא א"צ ששים רק נגד כזית חלב הראשון ולא נגד כל התערובות דדוקא בשר לחלב נעשה החלב גופו של איסור אבל החלב שנאסר שנתערב בחלב אחר אין חילוק והוי כמו שאר איסורין רק משום חומרא בעלמא דכל הבא מבשר בחלב

חידושים

(שם במחבר) **[ה] גוער.** ולא הוי כמבטל איסור כיון דלא נודע לאיזה נפל נכנס הכל נספק ואין זה כמבטל איסור והרמ"א סמיך ליה כיון דאפשר למיקם עלה דמילתא שיעשוה הגוי כל חתיכה הוי כמבטל איסור ולא מהני מה שיגער. ש"ך:

(סעיף ג) **[ו] להתכבד.** ואם איזה לאויה להתכבד בטלה ברוב. ש"ך:

(סעיף ד) **[ז] עצמה.** וכמימן ק"ו (סעיף ה) פוסק דהחתיכה עצמה אסורה ולייסב נראה דכאן קאי אמה שכתב מקודם דבבשר בחלב אם איזה מכירה כולן אסורות אם היא לאויה להתכבד ועל זה כתב דבשאר איסורין אף החתיכה מותרת אם איזה מכירה אף אם היא לאויה להתכבד ומותר לאכול כולן ואין צריך להצליך אחד מהן ש"ך. וטעם לזה דבשאר בחלב כל התערובות הוי גוף האיסור שהו האיסור האמור בתורה עירוב בשר בחלב אבל שאר איסורין דהיתר לא נעשה גוף האיסור ואין כאן רק תערובות איסור דלמוריתא ואין זה איסור חתחת עצמה. ע"ז:

(שם בהג"ה) **[ח] האיסורים.** ומכל מקום אינו אלא מדרבנן: **[ט] דבוק.** מסקנת הט"ז דוקא בדבוק שאין הרוטב יכול לבא מכל צדדין אבל אם הרוטב יכול לבא מכל הצדדין דאז אינו ממהר לבלוע ואין כאן רק משום שמא נשאר לבדו אין לחוש כיון דחתיכה נעשה נבלה בשאר איסורין דרבנן ועיין בלאוריס ס"ק מ' דדוקא בשהוא דבוק בחולדה כגון אבל בדבוק בשאר דהוי כאלו כולו חתיכה אחת אבל אם בענין אחר אין הרוטב יכול לבא מכל צדדין כגון שהוא במילוי או כיוצא בו אם איקרי איסור דבוק והחתיכה אסורה מחמת חשש שמא נשאר לבדו דאפשר לסותמו דאורייתא והוי ספיקא דאורייתא: **[י] הרוטב.** היינו בשעיר אחר כך ועיין בס"ק ד' בכללי דינים: **[יא] איסור.** כתב הט"ז דוקא אבל בדרך בישול אבל בדרך בישול אפילו אם אמרינן חתיכה נעשה נבלה ובשאר דרך בישול דעתו להקל אפילו באין הספד מרובה:

חידושי רע"ק

(ד) **אך מדכתב הרמ"א גבי שאר איסורים.** נראה הכי מדאוסר בשם החתיכה כולה חוץ לרוטב על כרחך דמיירי בגיער לבשוף ואם אקלתה חוץ הרוטב גם בהאי גוונא אסר:

חמה למעלה דאמרינן לקמן אדמוקיר העליון בלע התחתון פורתא מיניה וכן כל דבר המפליט ה"נ מבליע ואם תנתן ביורה רותחת צריך ס' נגד קליפתה והוא עצמה נשארת באיסורה לעולם כדאי' לקמן בתשובת הגעלה:

ז **ודווקא** בשר שהועלה בקערה דליכא דוחקא אבל בשר רותח שהיד ס"ב שנחתך בסכין ש"ח שהוא בן יומו מתשמיש רותח או בסכין של שאר איסורין אגב דוחקא דסכינא בולע בכולו וצריך ס' נגד כל חתיכת הסכין פי' נגד כל הלהב של הסכין במקום שחתך הבשר (מהרי"ש). ול"ד לכלי שני בדבר יבש ליכא דפנות המקררות ומבשל מיהא כל זמן שהיד ס"ב ומפר' הר"ף ול"ד לשוחט בסכין של א"י דאמר רב קולף את בית השחיטה דהתם אפי' למאן דאמר דבית השחיטה חם מ"מ שאר כל הבהמה אינה חם. והסכין ש"ח צריך הגעלה ואם אין ס' הבשר אסו' אפי' בהנאה ומיהו בס' נגד התיכות הסכין סגי וא"צ אף ממה שבתוך הקתא מק"ו מתחיבת כף דמחסר בקדירה רותחת וכל זמן שהיד ס"ב בבשר נידון כב"ד ובולע ומפליט. ול"ד לכלי שני שאינו מבשל אפי' כשהיד ס"ב דהתם איכא דופני הכלי דמצננין אותה כל שעה ואע"ג דאין כאן גם דופני הכלי ראשון שמחזיק לו החמימות זמן ארוך ואינו מבשל מיבלע מיהא בלע מידי דהוי עירוי שנחשב לחומ' ככלי ראשון אע"פ שאין לשם ג"כ דופני הכלי:

ח **ודווקא** סכין של סעודה שתשמישו לרותח ממש אבל אם חתך רותח בסכין ששחט בו כתב הרמב"ם פי"ד דא"מ ומייתי לה במרדכי פ' כל הבשר שמותר בדיעבד. אך מ"מ קליפה או נטילת מקום בעי מאחר שהוא חם דאי אפשר שלא ידבק עליו איזו ליכלוך. אמנם אם נראה עליו מקודם דם בעין בזה צ"ל שצריך ס' נגד אותו הדם בעין ודוקא שהוא ב"י מתשמיש רותח כדפריש אבל אם אין ב"י מחשמיש רותח אפי' אם נשתמש לצונן בו ביום הבשר מותר בקליפה או בנטילת מקום לכל היותר אפי' אם אין בו ס' נגד מקום חתך הסכין וקיי"ל סתם כלי של ישראל ב"י הן כדאי' לעיל (נ"ב ודלא כצהרי"ם והי"ד בשם הרי"ף) וכתב ר"ב אמנם הבשר צריך קליפה במקום החתך אפי' אם לא נשתמש בו ביום אפי' לצונן מחמת שמנונית בעין שעל הסכין דבשמנונית בעין אין חילוק בין ב"י לשאינן ב"י וארי"ל וכ"כ בסמ"ק וסתם סכין שאינו מקונח בכונה או שלא ניעצה י' פעמים בקרקע יש עליו שמנונית בעין. ונכון לקלוף הבשר כ"פ אפי' אם שניהם צוננים דלענין שמנונית בעין שעל הסכין אין ראוי לחלק גבי קליפה בין רותח לצונן משום דוחקא דסכינא. ומעשה בסכין של חלב שלא היה ב"י מדבר רותח וחתכו בו בשר רותח והתיר ר"י מקורבי"ל בעל הסמ"ק הבשר וצוה להגעיל הסכין והיינו מטעם דהוה כתחיבת כף שאינו ב"י שהמאכל מותר ובכלי גזרינן שאין ב"י אטו ב"י ואע"ג דהסכין הוה דבר יבש ואיסורו רק מחמת בלוע מ"מ מתפשט שפיר לבשר כדאיתא לעיל דבכלים אמרינן שפיר שפולט אף בלחי דוטב א):

ט **ומטעם** דלעיל אסור לחחוב לכתחילה אפילו סכין של בשר בבשר שנמלח בשפוד לראות אם נצלה היטב וכן בכבד וכחל בשעת צלייה משום דלפעמים יש בהן גומות מליאות דם וחלב בכחל והסכין אין לו לפלוט דבר מגופו אמנם בדיעבד נהיג עלמא בדם פליטה ובחלב

הגהות

א) והכשר המיר מטעם שהסכין לא היה ב"י ומשמיני לונן שנשתמש בו מעת לעת לא מצוי ליה הטעם לעמת ומין בו איסור אלא מחמת איסור בעין שעליו דמקממא מלוכלך כדפי' לקמן ובקליפה מגי ואם יש ס' נחתיכה אחת נגד ליכלוך של לד ל' מהסכין אף קליפה לא בעי. עפיל"ה:

שחיטה להתיר וסומכין על ר"ת והרא"ש שכתבו שלא נאסר הסכין בהכי ומותר להשתמש בו אפי' דבר חם לכתחי' בלתי שום ליבון והגעלה ואפי' אם נצלה באותו פעם כמאכל בן דרוסאי. ולשון א"ז ותימא שכבר נהגו בו העול' היתר' וכ"כ במרדכי פרק כל הבשר בשם ראבי"ה להיתר מטעם דדם מישריק שריק והוה לי' כדף שמולחין עליו וכ' ועוד דא"כ לגבי מליחה היה אסור אפי' בכלי מנוקב משום ציר עכ"ל. ודוקא בדם דשייך ביה מישריק שריק ובחלב שחיטה שהיא מדרבנן אנו מתירין השפוד והסכין בדיעבד כדפריש (מהרי"ש):

י **אבל** אם חתך (הגה"ה) בשר חם בסכין חלב בן יומא או שחתך אף בסכין של בשר צלי חם שלא נקרוהו מחלב בין קודם גמר צלייתו בין לאח"כ השפוד והסכין אסור אפי' בדיעבד אם נשתמש בהן במע"ל קודם שיתלבנו א) ולא נתיר הסכין מטעם שכל שאיסור ע"י בליעה אין חוזר ואוסרת דבר אחר בלתי רוטב דבחלב חשוב הכל כחתיכת האסור עד ס' ועוד דאגב דוחקא דסכינא בלע מיהא כדי קליפה:

יא **ומהאי** טעמא צריך ללבן השפוד שצלאו בו בשר שלא שהה במליחה או כבד או כחל. ואם של עץ הוא אין לו תקנה ללבנו וצריך לשרפו מיד דלא ליתי לידי תקלה משום דשאיב אליו הדם והחלב כדרך האור ששאיב. ומיהו אם שכח וחזר וצלה בשר ששהה במליחה בשפוד שצלה בו בשר שלא שהה וכבד וכחל. כ' בס' אשיר"י סוף פרק כל הבשר שהבשר מותר. וכן כתב הר"י מדורא שנהגו העולם להתירו בדיעבד. והיינו בין שהשפוד הוא של ברזל או של עץ וגם השפוד אם הוא של ברזל אין צריך ליבון עוד אפי' לכתחילה דמסתמא כבר פלט מה שיש לו לפלוט:

יב **ומיהו** אם חתך תפוח שצלו בו תולע והוא חם שהיד ס"ב אם לא חתך תוך התולע עצמו אין הסכין צריך הגעלה אלא סגי לו בהדחה צונן והיינו אפי' בתפוח קטן כחצי ביצה דבגדול משיעור זה נוהגין להתיר אף גוף התפוח עצמו מטעם דיש בו ס' כדאי' לעיל. ואע"פ שכל התפוח אסור ואם יפול לקדירה צריך ס' נגד כולו ואפי' המאכל והקדיר' אסור אפי' בדיעבד דמאחר שאין איסור התפוח מחמת עצמו אע"פ שבבישול עצמו אמרי' שחשוב כדבוק בו האיסור היינו לענין שמה שאצלו אינו מסייע לבטל האיסור מ"מ אינו חשוב איסור מגופו לשום דבר כדאשכחן ג"כ בכבד וכחל ולב שאע"פ שחשוב כדבוק בו איסורו אם נתבשל עמו. מ"מ לא הוי בעבור זה איסורו מגופו וא"כ הוי הכא ג"כ בכל דבר שנאסר ע"י בליעה שאין אוסר דבר אחר בלתי רוטב ואין שייך לחלק הכא מטעם דוחקא דסכינא דבתפוח צלוי אין שייך כל כך דוחקא דסכינא שיאסר הסכין בדיעבד ועוד ק"ו הוא מסכין שחתך כבד וכחל ובשר קודם גמר צלייתן שנהגינן בו היתר אליבא דמאן דפריך שם טעמא דדם מישריק שריק כ"ש שאין לאסור הסכין שתחב בביצה רותחת הנאסרת מדם דרבנן:

יג **ומיהו** אם בודאי חתך תוך התולע שמא הסכין צריך הגעלה ואפי' בסכין גדול ותולע קטן דאין בכלי לבטל האיסור ואפי' בתפוח שיש בו ס' דאע"פ שהטעם נתבטל מ"מ גוף האיסור עצמו נשאר באיסורו. ול"ד לטיפת חלב שנפל על סכין של בשר דאמרי' לקמן שאין מרתיח הסכין ובהדחה סגי דהכא כבר נתחמם הסכין תוך התפוח עצמו קודם שיגיע לתולע. (ודלא כאיג' מהרר"י בי"ד י"ד) שאילה:

יד **ודווקא** בחמי האור אבל ברתיחות מליחה

הגהות

א) ואפילו אם לא נאסר מחלב הדיבוק אלא רק מבליעת חלב וחלב מפעפע שפיר ממתיקה לחמיקה בלחי רוטב כדאיתא לקמן בתשובת חמיכת חמו' וכדבר אם אין חילוק בין כלי לחמיקה:

ספר מהרי"ל - מנהגים
הלכות איסור והיתר

הגדולים[5], לפי שמתקבצים שם בחורים מאותן גלילות שנוהגים שם איסור חלב בהן. ונהמתי[ז] מלשאל פיו מאי שנא מהבדיקה דלעיל, ושמא משום דאיסור חלב דאורייתא וכרת החמיר יותר[ח].

[יד] חלות הנילושין בביצים[א] ואפו גוים התיר מהר"י סג"ל ולית בהן משום בישולי גוים[1].

[טו] תולע שצדו בו הדג נמצא עדיין בדג מלוח תחוב בחכה[א], והורה מהר"י סג"ל לקלוף מקומו[2] דטעמו נתבטל בס'. גם אם נתבשל עמו נתבטל טעמא אם בחתיכה שנמצא בו ס' נגדו. וכן היה מורה על[3] חתיכת קרעווש[1] שנמצא בראש דג[ז] מבושל להתבטל טעמו דהיה בראש הדג ס' כנגדו[2][ח].

[טז] דגים נתבשלו בכלי חלב, ונתנו לתוכן חמאה וקלטו זוהמן עם כף[א] בשר שלא היה בן יומו, והתיר את הדגים ואסר את הכף משום בשר בחלב[1] וישרף[2]. ושוב בישלו דגים[3] בכלי חולבת[ג] ולא שמו בהן חמאה וקלטו הזוהמא בכף בשר ספק ב"י, והתיר הכלי[3]. הוצגו הקערות של בשר לפני המסובין ונמצא לאחד קערה חולבת ולא ידעו אם נשטפו יחד, ואסר רק אותה הקערה דתלינן[ז] דתינוק עירבבה שם[4].

שינויי נוסחאות

ד. ויתמתי שלא שאלתי (פ. ש.); וי"ל שאין להקשות שני הדינים להדדי אמאי... (.). ה. מן הבדיקה דלעיל — דהיא דלגבן ודו"ק[6] (ג. ד.).

[יד] א. שקורין מייאר קוכן (ב. פר. פרס. ו. שכט.). ב. על המלים דקמח עיקר (פ. ש.).

[טו] א. — שנפיו — שקורין אנגיל (ב. פרס. ו.), הנמלה התולע עם הדג (לי.). ב. לפי — שסתולע קטן — ונעל נמ' (ב. ד. פר. פרס. ו. שכט.). ג. ברוב כת"י: — מקלת — שרן שקורין... ד. גדול (פ. ש.); בשאר כת"י. פרס ל"ו: מלות. ה. נגד האיסור (ג.), נגד תמיכת הטעם (א. אופ. פר. לי.); הוספה: מחט שנמצא בקוקיקן — של מוון — שיקנה והוגלד מנחון, ואסר מהר"י סג"ל — לאכול — והמיר למכור[3] (שם); תשובת רבינו מהחדשות סי' פא (חקוצר) עג—עה, עט, פה וסי' נז מהנדפסות (ג.).

[טז] א. עץ פרור (ב. ד. פרס. שכט. ו.) שקורין קוך לעפיל (ד. פר.). ב. בכת"י: מלומס; שקורין הריגנס (פרס. אופ.). ג. שאינה בת יומו (ג. פרס. אופ. ד.). ד. לילתא כשהיו הקערות נקיות נמעלנו (שכט.).

5. עיין מרדכי חולין סי' תרכג, הגמ"י הל' מאכלות אסורות פ"ו אות ב, טושו"ע סי' סד ס"ט, ובהקדמת ספר המנהגים לר"א טירנא ובהערת המהדיר שם.
6. עיין מג"א הנ"ל מה שרצה לחלק בזה, ועיין יד אפרים ומחצה"ש שם. דברי רבינו הובאו בקיצור בהגהות אר"ה הארוך סי' מח סוף סעיף ד.

[יד] 1. ש"ך סי' סח, ומקורו בסה"ת סי' כח, ועיין תוס' חולין סד, א ד"ה סימנין, ותוס' ביצה טז, ב ד"ה קמ"ל. ועיין בדיני בשול גויים סי' יב בהערות 7-10 ובדיני ביצים סי' ו הערה 13.

[טו] 1. Krebs =סרטן.
2. דברי מהרי"ל הובאו בט"ז סי' צב ס"ק יב, עיי"ש.
3. ראה יו"ד מט ס"ג. והטעם לאסור משום שגלד דינו כקו"ד.

[טז] 1. ראה שו"ע סי' צד ס"ד.
2. אפשר דאיירי בכף צבועה או מקרן דלא מהני לה הגעלה. ראה לעיל הל' הגעלה סי' יד וסי' יז.
3. ראה אר"ה כלל לז דין ט, ורמ"א סי' צב ס"ה, דכשאחד מהם אינו ב"י יש להתיר, והתיר כאן בספק ב"י, דסתם כלים אינם ב"י כמבואר בטושו"ע סי' קכב ס"ז.
4. ראה להלן בסימן ח בדיני בשר בחלב ושם הערה 35.

[יז] ראש[א] גדי נצלה ונשאר בו קצת מן הקנה ונצרר דם בתוכו, ואמר להשליך חתיכת הקנה[2]. ואמר שגגה היא ביד הנשים שמניחין הקנה שלם וכן הווישט[ג] בראשי גדיים וטלאים ואווזות ותרנגולים, ואיסורא בידם דצריכין להבדילם[ד] ולמלוח מתוכם כדרך בני מעיים וכל דבר חלול[1].

[יח] לב שלם נמצא בתרנגולת שלמה ונמלח ונתבשל עמה ומלאו התרנגולת ביצים. ואסר מהר"י סג"ל את הכל, משום דאין בשום עוף ס' נגד לבו אלא דוקא כשהוא שלם ברגליו והראש עם הצואר על פי המרדכי[1]. וצוה להכשיר[א] הכלים ואם של חרס ישברו. והביצים שמלאו בו אינן מצטרפין לס' לבטל דהוי כתכשיט[ב] אחר והעוף נעשה כולה חתיכה דאיסורא[2]. עיין לקמן בדין לב[3] דדוקא ע"י בישול אוסרין הכל, אבל אם נמלח או נצלה הלב עם העוף אינו אוסר[ג] כ"א כדי קליפ'.

[יט] בשר[א] נשלח לבחור[ב] בלא חותם ואסרו משום בשר שנתעלם מן העין. אך יחזירו לששלחו אם מכירו[ג] בטביעת עין מותר[1].

[כ] רגלי שור נתייבשו בעשן ונמצאו עדיין הטלפים מחוברים בהן, רק נתקצצו[א] מלפניהם ונתבקעו[ב] כמו שרגילין בשעת מליחתן[ג] והתירם[1].

[כא] אמר מהר"י[א] כהן שאחד מן הגדולים שאל למהר"מ סג"ל על מה נוהגין שלא לאכול בשר לונבי"ל כי אם צלי אש[2]. והשיב משום שמוטעם כך ביותר[3].

שינויי נוסחאות

[יז] א. הוכח לפני מהר"י סג"ל... (ב. פרס. ו. שכט.). ב. עם הלס (ג. פרס. לי. שכט. ד. אופ.). ויחר לפו ואמר כמה פעמים הזהרתי הנשים על ככה ש... (שם, ר"ז. אוק.). ג. ושיפוי כובע שלם... (כנ"ל). ד. לפתחם (ג. פרס.) ולפתחם (ש.); למלוח מנפנים כדרך מרגולת — וחווזים — שמולמין נמוך ונפנים (ב. ו. שכט.). לכן יזהרו לפתוחם / לקולעם כדרך בני מעיים למלוח מוכו יפה יפה (אופ. שכט. לי.).

[יח] א. ברוב כת"י: להגעיל. ב. בדפוסים המאוחרים: למכשיל. ג. רק הלב לבד ובשר המרגולת כולו מותר (ג.), רק משליך הלב והעוף מותר (ש.).

[יט] א. יבש (ב. אוק. לי.). ב. ע"י גוי (ג. שכט. לי.). ג. שהוא הבי הנשלח... (שם.).

[כ] א. הטלפיים (ג.). ב. — נתפרדו — הפרסות (ב. ג. ד. שכט. פ. ו.). נתלקו (ש.); אך אל הותלו (ד.). ג. כדי שיצא הלס (שכט.).

[כא] א. מה"ר יעקב כ"ץ ע"ה (פ. ש.). ב. ולא מבטל (ד.). ג. מבמבטל (ד. ו.), אך אינו אסור (פ. ש.).

[יז] 1. ראה להלן דיני שריית בשר ומליחתו בסי' ב בהערות 27 ו-35 ודיני דם בסי' ג הערה 20.

[יח] 1. חולין סי' תרצט והוא מהראבי"ה סי' אלף קיב, וראה להלן בסי' ה בדין הלב הערה 5.
2. הרש"ל ביש"ש פרק כ"ה סי' ג, ובהגהות לש"ד סי' כח הביא דברי מהרי"ל, וכתב דאף דאין הלכה כמותו שבעוף שאינו שלם אין ס' כנגד לבו, מ"מ יש ללמוד מדברי מהרי"ל דכשאין בעוף ס' אין הביצים מצטרפים. וכתב הטעם משום דנקרשין, אבל מילוי בשר מצטרף. וביאר עוד בדברי מהרי"ל דאיירי שהמילוי בין עור לבשר, אבל בחוכו אסור. ועיין בית חדש סי' עב ס"ק י שבארו דברי מהרי"ל באופן אחר.
3. בסי' ה בהערות 6—8.

[יט] 1. עיין טור סי' סג, ט"ז שם ס"ק ג, וש"ך ס"ק ח אימתי מהני טביעות עין.

[כ] 1. ראה להלן סי' ב בדין שריית הבשר ומליחתו בהערות 59—61.